

"Vull tots els traspassos"

Jaume Roma (Canovelles, 1958), conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya. Des de fa dotze anys treballa en l'administració autonòmica catalana. De sots-director general de la Conselleria de Sanitat ha passat a ocupar diferents càrrecs en una carrera meteòrica. Té fama de bon gestor. Ara, com a polític, reclama tots els traspassos del seu departament per a poder governar. Comença fort.

És el conseller més jove del Govern de la Generalitat de Catalunya. Va ser nomenat director general als 30 anys, al Departament de Sanitat. Ara, en té 36 i és conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Es defineix com a cristià, normal i senzill. Reivindica la seva condició d'economista i és fàcil entreveure en les seves paraules un fervent europeista.

Malgrat ser un triomfador, no presenta indicis de *yuppisme*. Més aviat, el seu tarannà sembla ser fill directe del pujolisme més genuí.

No defuig entrar en el terreny personal, però no dóna massa detalls. És esquemàtic en les respostes. La passió no arriba fins a l'hora de parlar de política. Aleshores, el seu parlar, per si mateix ràpid, s'accelera i és torna rotund. Tota la senzillesa s'esvaeix i no fa concessions.

La seva capacitat de treball —diuen que fora del que és comú— l'ha portat a conèixer, en molt poc temps, un dels departaments més complexos per la multiplicitat de facetes que cobreix. Li agrada. I, si coneixia al·caldes, ara en coneix més. La premsa l'ha empaitat amb la línia 2 del metro barceloní, en plena febre pre-electoral. No ha vacil·lat i ha pres posició ràpidament. El seu argument, la lògica: portar el metro on viu la gent. La metròpoli sembla voler-se'l engolir: metro i TGV han estat els temes candents en els seus primers cent dies de govern. Tot i així ha portat el Pla d'Ordenació Territorial de Catalunya al Parlament i la seva dèria és l'equilibri territorial.

—*Això d'arribar a ser conseller tan jove vol dir que entrava en els seus plans?*

—La meua filosofia de sempre ha estat treballar per un projecte que m'agradi. Jo vaig treballar a Levi's Strauss i m'ho passava bé. Si hagués estat enginyer industrial segurament m'hi hauria quedat. Quan vaig dir que me n'anava em van preguntar què volia. A Levi's no ho van entendre gens. Jo no volia res, només volia treballar pel meu país.

A mi sempre m'ha agradat molt la macroeconomia, la política econòmica, veure com incideix l'economia en la política. Quan em

van cridar a Sanitat em va agradar perquè podia gestionar i incidir en la política d'un país. Quan em van nomenar director general a trenta anys va ser una cosa que va venir, no va ser una voluntat, jo sempre ho he vist com un instrument per fer coses.

—*Això li ha valgut la fama de tècnic.*

—La gent pot posar l'etiqueta que vulgui, a mi això no em preocupa, no tinc cap tipus de mania. El meu treball a Sanitat tenia una incidència política, però és clar que és una conselleria on la gestió és molt important. En la conselleria actual, una part substancial del pressupost són inversions, per tant la incidència política és molt més gran que a Sanitat.

—*Però li interessa la política, a vostè?*

—M'ha interessat sempre. Ara que exerceixo de polític amb responsabilitat em continua apassionant.

—*Vostè és un optimista?*

—Sí.

—*Per tarannà, per història o perquè és un triomfador?*

—Per definició, jo sempre sóc dels qui veuen el got mig ple. Tinc uns valors molt senzills. Valoro el treball i les persones. Sóc un cristià practicant i convençut, per tant hi ha coses que t'ajuden. Els valors cristians són els que fan anar el món endavant. A més, un país que celebra l'Onze de Setembre és un país que té molt clar que l'endemà de tenir un fracàs ha de continuar treballant. Crec que els catalans són optimistes.

—*Quan es fa nacionalista, vostè? És una qüestió familiar? Li ve de l'escoltisme?*

—Entro a l'escoltisme als set anys i no en surto fins després de casat, quan tinc un fill. També, per tradició familiar, sempre ha existit un convenciment net, clar. Això ha estat la base del meu esquema.

—*Se sent pujolista?*

—Sóc una persona que des de sempre he admirat el president Pujol. Quan al 1974 va fer el discurs a ESADE i diu quina Catalunya vol, parlava del projecte actual. Tenia les idees meridianeas clares. Ell sí que volia ser president des de molt jove. Ara, el terme pujolista s'ha utilitzat malament com un enfrontament, que si el sector pujolista o el sector roquista...

—*No, jo no anava per aquí.*

—Com a model? Doncs sí, per mi el president és el model de persona que cal imitar. Com a treball, com a esforç, com a dedicació. El president és una persona que al matí et parla del tipus d'interès del Bundesbank, al migdia parla amb Felipe González perquè no es posi nerviós i a la nit parla d'una carretera del Perelló. És el president de la Catalunya del segle XXI.

—Per l'edat que té, els seus principis no són massa usuals. En cap moment no ha tingut contradiccions dins la seva generació?

—No m'agrada complicar-me la vida. La vida, en tot cas, és complica sola. No s'han de buscar revolts, tot és planer. No cal buscar problemes perquè vénen tots sols. Des de fa dotze anys formo part d'una colla de matrimonis. Ens coneixem com a matrimonis cristians, tots som diferents, i ens trobem una vegada al mes. També, una vegada cada any em trobo amb els escoltes de tota la vida. Jo sempre he tingut les idees bàsiques molt clares. A la vida es pot fer tot, però a mi m'agrada més fer una cosa darrere de l'altra, que sigui endreçat. No cal tornar-se a plantejar les coses cada moment. Quan hi ha un problema el que s'ha de fer és solucionar-lo. Tot és pot solucionar menys la mort.

—Però vostè ha estat alguna vegada progre?

—Jo no he dit mai que no portaria corbata. No em considero clàssic, sinó pràctic. No he estat mai radical per radical, potser perquè a casa meua he viscut un ambient liberal que no em va fer necessari l'enfrontament. A vegades, el progre era producte d'un ambient tancat. Jo sóc normal.

—Tampoc és tan normal, és conseller...

—...

—La política passa un mal moment?

—La política està poc valorada. Que una persona falli no ha de desestabilitzar el sistema. No és veritat que tot sigui un desastre. El que passa és que estem en una situació que no té tants anys. L'any 78 creem la Constitució. A més hi ha un altre tema que crec que s'hauria de reflexionar. La construcció d'Europa va contra uns interessos molts clars, els dels Estats Units. No vull dir res, però penso que si més no és curiós que quan hi ha una voluntat clara de fer realitat la Unió Europea, França, Itàlia, Bèlgica,... tinguin una imatge tan negativa.

—Però l'Europa Occidental està en crisi?

—Hi ha problemes, però això no ha d'invalidar que Europa ha aconseguit una societat molt equànime, amb un gran paper de la socialdemocràcia que ve de la nostra cultura cristiana. Això no passa ni al Japó ni als Estats Units, unes societats que tenen un siste-

“Per mi el president és el model de persona que cal imitar. Com a treball, com a esforç, com a dedicació. Al matí et parla del tipus d'interès del Bundesbank, al migdia parla amb Felipe González perquè no es posi nerviós i a la nit parla d'una carretera del Perelló. És el president de la Catalunya del segle XXI.”

ma molt classista, sense solidaritat. Les fotos de Los Angeles eren molt clares. No eren els negres els que robaven, sinó que hi havia gent de totes les races i colors. Hi havia una societat dividida absolutament. A Europa, això no passa. Això és un dels guanys europeus més importants i s'ha de preservar.

—De segur que com a economista vostè té coses a dir sobre la tempesta monetària de les últimes setmanes.

—Que la pesseta és mantingui en el Sistema Europeu és una decisió que s'hauria de reflexionar més. Anglaterra en va sortir, ara està preparada per entrar-hi el 1997 i, en canvi, ha dit que no hi entrarien fins el 1999. Anglaterra és un país que va bé. Això ens hauria de fer reflexionar.

Un altre tema és la pujada del tipus d'interès, que ha estat molt precipitada.

—Fa pocs dies, conseller, va presentar el Pla de Política Territorial al Parlament de Catalunya. Era un pla heretat, i vostè n'ha accelerat l'aprovació. Era el seu pla?

—Era el pla del Govern.

—Un pla que s'ha aprovat sense consens.

—Això, ho vull aclarir perquè no és veritat. És evident que el PSC, ERC i IC van posar una esmena a la totalitat. Això és cert. I és lògic que ho hagin fet perquè el seu projecte és diferent. Als senyors d'Iniciativa per Catalunya, els hauria agradat que els diguéssim tot el que passaria al país l'any 2026, és a dir un projecte de planificació absoluta d'acord amb els seus criteris polítics. El mateix passa amb ERC i el PSC. Cadascú té el seu projecte polític. Però a l'hora de dotar la Llei del Pla Territorial de Catalunya, article per article, no voten tots en contra. Hi ha articles que es voten per unanimitat i d'altres de manera mixta. Això és la qüestió més important. Jo no vaig voler allargar la discussió perquè mai a la vida ens hauríem posat d'acord en termes ideològics.

—Vostè ha definit el seu pla com a liberal.

—Sí, però això no vol dir que campí qui pugui, això vol dir donar unes pautes per l'ordenament del territori perquè tots els agents puguin desenvolupar les seves propostes i el territori creixi ordenadament amb una qualitat de vida. És un pla que dota el país d'instruments. Hi ha 19 plans sectorials que ordenen des de la responsabilitat.

L'altre concepte és l'intervencionista, el de la planificació. El nostre model ofereix una riquesa perquè dibuixa el marc i deixa iniciativa al país. Hi ha gent que parla per parlar, a mi m'agradaria que es llegissin tot el pla abans de fer-ho.

—S'ha criticat el fet que el pla considerés regions.

—A Catalunya hi ha àrees geogràfiques amb equilibris molt diferents. El Barcelonès té un 80% del sòl urbanitzable i, per exemple, el Penedès en té el 5%. Aquesta situació fa que calgui dibuixar unes àrees funcionals que permetin equilibrar el territori. Quan aquest equilibri s'hagi aconseguit, les àrees desapareixeran. Aquesta és la seva funció, és molt fàcil, Catalunya entesa com una unitat funcional que vols equilibrar i que sigui competitiva a Europa, aquest és el principi que les inspira.

—Però hi havia la promesa que es faria una divisió administrativa.

—El pla no té aquesta funció, això li ho puc ben assegurar.

—Quan es farà?

—No ho sé. Hi ha un interès especial a insistir en aquest tema. El món actual no inventa estructures administratives, les noves tecnologies fan que tot aquest món en molt poc temps es transformi. Els serveis administratius potser es podran resoldre des de casa amb l'ordinador. És un procés de transformació.

—Vol dir que no fa falta?

—No. Però em sembla que hi ha algú que barreja serveis administratius amb voluntat de poder polític.

—Vostè reclamava fa poc els traspassos de les autopistes?

—La nostra situació política avui és diferent de la de fa quatre anys. Catalunya, ara, des del punt de vista polític i estratègic té força per impulsar aquest estat de les autonomies. Dit això, penso que hem de reflexionar-ho tot.

Autopistes? Evidentment, totes. Ràpidament l'A-17 i l'A-19, però jo les vull totes.

—Ports?

—Tots, vull tots els traspassos. Catalunya ha de poder incidir en la seva política portuària i no s'ha de resignar amb la política pesquera i esportiva. El mateix passa amb els aeroports, no caldria sinó, o amb la política hidrogràfica o de costes.

Hem de tenir tots els traspassos per una raó molt senzilla, per poder estar al servei dels ciutadans. Si tenim les autopistes, això vol dir que tenim un poder de negociació més gran davant del concessionari i, per tant, que puc negociar coses que interessin als ciutadans. Si la Generalitat té competències sobre els aeroports i els ports, això voldrà dir que podrà estar més a prop dels

—A vostè, no l'espanta el PP?

—No m'espanta res, ni el PP ni ningú. Crec en la Constitució, en l'estat de dret i en els guanys de la democràcia. En cap cas, sóc gens alarmista. Certes afirmacions d'alguns líders s'han d'entendre en el seu context. Cal recordar l'excitació del partit socialista l'any 1977. Era molt escandalosa. Hi ha fases conjunturals que només tenen valor en aquest moment.

agents implicats en aquest territori.

—Està molt decidit.

—No té sentit que des de Madrid es facin determinades coses i la Generalitat no hi tingui cap paper. L'estat de les autonomies neix de la Constitució.

—Això vol dir que aquests traspassos es produiran aviat?

—S'ha de negociar a poc a poc. He parlat amb el ministre. No és una cosa d'avui per demà perquè és complicat, però, és pot avançar. Ens ho hem autoimposat. Si hem de presentar al Parlament un Pla de Política Portuària de Catalunya, ha de ser un pla de tota la política, no pot ser només dels ports pesquers. Evidentment hi ha temes que són de l'interès general, però Catalunya és estat. El representant de l'estat a Catalunya en l'àmbit de la política territorial és el conseller de la Generalitat.

—Però la realitat...

—La realitat no és així. A vegades prenen decisions sense que ens en assabentem. Jo no discuteixo que l'execució de determinada competència la tingui el ministeri. Es parla molt del model Alemany. Això és el que s'ha de fer.

—El ministre Borrell i vostè no deuen estar molt d'acord, oi?

—El ministre Borrell està d'acord a parlar-ne.

—El ministre Borrell fa volar coloms?

—No ho sé, no crec que faci volar coloms. El que passa és que el ministre Borrell s'ha trobat amb un pressupost escapçat que li impedeix executar alguns projectes.

—Vostè haurà de córrer molt.

—No es tracta de córrer. L'estat de les autonomies està consolidat i no pot haver-hi passos enrere. Hi hagi la conjuntura política que hi hagi, això ha d'anar endavant. Nosaltres tenim la responsabilitat de donar suport a un govern que té un programa que vol afavorir el tomb autonòmic i consolidar les autonomies a Espanya. Aprofitant aquesta conjuntura de responsabilitat, hem d'avançar, no cal córrer. L'estat de les autonomies és imparable.

Nosaltres no seríem responsables si, ara que tenim l'oportunitat real de plantejar aquests temes, no ho féssim. S'han de canviar moltes mentalitats, tot i així, jo no sé imaginar una Espanya pre-constitucional.

Assumpció Maresma Matas